jaanuaril Jaapani välisminister Hirota märgib oma kõnes 3 punkti, mille alusel võiks teostuda Jaapani ja Hiina koostöö: 1. et Hiina loobuks igasugusest ebasõbralikust aktist Jaapani vastu; 2. et Hiina tunnustaks Mandžukuo iseseisvaks riigiks ja 3. et Hiina võitleks kommunismi-hädaohu vastu Kaug-Idas.

Samal ajal kui Hiina valitsus kaalub koostöö tingimusi Jaapaniga, jätkuvad hõõrumised Jaapani ja Nõukogude Vene vahel. Mandžukuo väed püüavad liikuda edasi Mongoolias ja lõigata ära ühendusteed Välis-Mongoolia pealinna Urga ja Hiina vahel. 26. jaanuarist kuni 12. veebruarini käivad sel pinnal isegi kaunis ägedad võitlused. Sellele vastab Nõukogude Vene valitsus abistamislepingu sõlmimisega Välis-Mongooliaga, lubades sellele rahalist abi ja sõjatehnilist toetust. Ent Nõukogude Vene ja Jaapani vahel tekib ka kaunis teravatooniline nootide vahetus.

Sel hetkel puhkeb Jaapanis pärast valitsuspartei võitu parlamendivalimistel sõjaväelaste mäss valitsuse vastu. Mässulised nõuavad otsest aktsiooni Nõukogude Vene vastu. Kaks ministrit tapetakse. Mäss likvideeritakse, kuid valitsus pelgab ka võtta tarvitusele kõvemaid abinõusid mässu juhtinud ringkondade vastu.

Märts ja aprill mööduvad piiritülide tähe all Mandžukuo ja Nõukogude Vene vahel. Ka näeb Hiina keskvalitsus Mongoolia - Nõukogude Vene kaitselepingu sõlmimises lööki oma suveräänseile õigustele ja tõstab Moskvas protesti, kuigi ta on neist õigustest tegelikult loobunud enam kui 20 aastat tagasi. Nõukogude Vene vastab, et tal ei ole mingeid territoriaalseid huvisid Välis-Mongoolias, kuid et ta on sunnitud silmas pidama, et Jaapan ei pääseks Välis-Mongoolia kaudu ähvardama Nõukogude Vene Baikali järve piirkonda.

Eesti kroonika 1936, lk. 13